

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će

F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa so kóždy kobotu w Smolerjez knihicziščeźerńi w Budyschinje a je tam sa šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacź.

10. njeđzela po šwjatej Trojizny.

Šap. št. 9, 10—22.

Sdnyž bě nam tekst šańdženeje njeđzele Saula najprjedy w jeho starym šašlepjenym žiwjenju pokasał (šcht. 1—2), na to Anjesowy dobyčezski pschikhad k jeho wobroczenju wopisał (šcht. 3—5) a škónčnje jeho napscheczopschińdženje pschedstajil (šcht. 6—9), dha rěczy tekst dženšnišcheje njeđzele nětko dale wo Saulowym pschijeczu do šhromadžišny wěrjazych psches kšchčenizy (šcht. 10—19) a pokasuje na poplědk, kať wón wot nětka psches Božu hnadu jako Pawoł w nowym žiwjenju khodži (šcht. 20—22).

Saul, do Damaskona pschischedschi, bě so najprjedy do čzišchiny wróczy šezahnył: tam wón modlo rozpominašche, šchtož běšche runje dožiwił; kať něhdy Jakub, so wón modlo š Bohom bėdžesche, so chzynł jeho žohnowacź; so modliwšchi, wón wschitke mosty wotłama, kotřez mohle jeho šašo k staremu žiwjenju wróczy wjesć, a bė rošbudženy, wot nětka tón pucź nastupicź, kotřyz jemu Bóh pokaze. Jeho modlitwy njewužlyšchane njewostachu. Tón Anjes so Ananiašej, kiž bė š wuczobnikom w Damaskonje, we widženju šjewi a jemu poruczi: „Dži k Saulej Tarsenskemu a kładź ruku na njeho, so by šašo widzil; pschetoz hlaj, wón so modli!“ Š tymle šłowom tón Anjes Ananiašej, kiž so k šnatemu pschesczėharjej kšchesczišjanow hieč strachomasche, wutrobotosć čzinjesche k wumjedženju dateho nadawka. Pschetoz wot muža, kiž so modli, njeje niczeho šleho woczakowacź. Kať něhdy Mójšaš, Ananiaš wot-

powjeduje wotmolwi. Tola tón Anjes š nowa džesche: „Dži tam; pschetoz tón je mi jedyn wušwoleny grat (po prawym šudobje, w kotřymž so něšchto nješe), so budže moje mjeno prjódnišescź pohanam a kralam a israelskim džěczom“ (t. r. so budže jim pschpowjedacź: Jeho mjeno rěka Ješus). Nětko Ananiaš džesche, položi k šnamjenju šdžělenja darow šwjateho Duchu ruzy na njeho a džesche: „Luby bratsje Saule, Anjes Ješus je mje poškał, so by ty šašo widzil a se šwjatym Duchom napjelnjeny byl.“

Šlej tuteju wuczobnikow: Tu Ananiaš, tón runje hišchje š čžėknymi myšlemi tyscheny, nětko pať w mozy jemu dateho nadawka wutrobity, kať wón ruzy na Saula položa a jemu pschpowjeda: Bóh je čze wuhotował, so by ty wohladał teho praweho r. (pschir. Š. št. 22, 14—16). Tam Pawoł, tón runje hišchje pschemóznj a pschethrobly šarisej, nětko pať psches teho Anjesa štuženy, kať wón ruzy Ananiaša jako žehliwe wuhle na šwojej hłowje a teho šłowo: „Luby bratsje Saule“ jako mjecź we šwojej šaschi šaczuwa. Wot žaneho boka napschecziwjenje. Ananiaš porucza: Štań a daj so kšchecicź; Saulus štaže a dawa so kšchecicź. Tak bu wotmnyty jeho hrěch a wón pschijaty do šhromadžišny wěrjazych, kotřychž bė wón hacź dotal pschesczėhal. Wo dolhim pytanju ša šašozkom šboža móžesche wón nětko wysćacź: „Ša šym psches šchrysta štrawne rany tón prawy šašozk namakał!“

W šwojim lišče na Romškich japoschtoł Pawoł w 3. a 4. šcht. 6. štawa wo šebi a wschėch wěrjazych

praji: „Niewieszcie, so wschitzu, kotsiz bmy na Khrysta Jesufa kschczeni, czi bmy na jeho bmyercz kschczeni? Ssmy tehdla s nim pohriebani psches kschczenizu do bmyercze, so, runie jako Khrystu wot morny ch sbudzeny je psches krafnosc Wotza, tak tez dyrbimy my w nowym ziwjenju khodzicz.“
 Kaf won sam wot netka w nowym ziwjenju khodzische, bo nam na posledku powjeda: „A hnydom predomasche won Khrystu w schulach, so ton je Ssyn Bozi.“
 Kaf mozne jeho slowo be, widzimy se satorhnjenja tych, kiz jo blyschachu (sch. 21). Na tu praschen, kaf je Pawol k siewjenjam wo Khrystu pschischol, won sam wotmolwja, hdyz praji, so won wot druhich wuczenny njeje, swoj ewangelij wot zaneho czlowjeka ani psches czlowjeka nima, ale so je jon psches siewjenje Jesom Khrysta kameho dostal (Gal. 1, 1. 12).

Jeho khodzenje w nowym ziwjenju my dale s teho posnawamy, so bu won dale a bole moznijschi, t. r. bo bole a bole blynsische, kaf wotkhorjak pschibwasche, niz na czelnich mozach, ale na duchownych darach. Won stejesche netko, po tym so be wot Khrystu sapschijaty, w stawje bmyeczenja a myblesche tu: „Niz jako bych tozame hizom sapschijal abo hizom dokonjany byl; ja honju pak sa tym, hacz bych jo sapschijal, jako tez ja wot Khrystu Jesufa sapschijaty bmy.“ — Jeho s nowa dozpita moznoscz bo tez w tym pokazomasche, so won Bidow, w Damastonje bydlazy ch, sahanibjesche, t. r. k mjelczenju pschinjeske, kaf Schczepan.

Skonczenie dowjedomasche won to, so Jesu je ton Khrystu. To je pruha kozdeho praweho kschesczjansteho ziwjenja. Tole dowjedowanje pak bo wufonja s jeneje strony s wufnacjom: Sa werju do Jesom Khrysta zc. (2. artikel), s drugeje strony se snjesenjom spytowanja (Zaf. 1, 12).

Duz wsmi kebi bmy. japoschtoza Pawola sa pschiklad, luby czitarjo, a dzerz, schtoz ty masch, so by nichto njewsal twoju kronu! Haj wopomin, so Boh sweru hacz do bmyercze zada a so czi jeho hnada w Khrystu potom kronu weczneho ziwjenja spozczi!

F.

Schto masch w Khrystu?

Duscha, kotraz je Khrystu namakala a w nim bwojeje wutroby troscht a najlpschi dzel wobkedzi, je a wostawa w kebi kamej polna nutnoscze we wschich rosproschenjach swontowneho ziwjenja; wona wostawa we bwojej hlubinje merna pod wschitkim ju wobdawazym bwebnym njemrom; wona njeske briedzischczo bwojeho ziwjenja w kebi a njesmje jo wjazh podarmo pytacz w jebatym bwece. Duscha, kotraz je Khrystu namakala, ta ma ton poklad, kotryz zane mole njeskaza, zani paduschi njesradnu, zadyh jandzel ani czert wuwjescz njemoze; ta ma to herbstwo, kotrez jej wescze wostanje, dokelz je s weczny m testamentom saruczene, mjes tym so sa zane czafne herbstwo, sa zane wobkedzenstwo, sa zanu nadziju wescosze nimasch. Duscha, kotraz je Khrystu namakala, ta ma to wopravdzite a bo njewobschudza, hdyz bo myblisnowe pucherje semskeje krafnoscze pukaju, hdyz blynoscz czelneje ruki wkhromja, hdyz barby bwečneje rjanoscze blednu a najwesczischka liczenza bo skoncznje s bankrottom wobsanluje. Duscha, kotraz je Khrystu namakala, ta je to weczne wufwolila; wona drje krotku zaloscz a lozke horjo czafnoscze snaje, ale we wo wecznej a psches meru wulkej a waznej krafnoscz, kotraz bo junu psches Bozu hnadu nad nej dokonja.

F.

Boza lubosc — moj troscht.

Je sa mnje Boh, schto bojecz chzu
 Eso njepscheczilstwa bwea?
 Wschaf ruku dzerzi nade mnu
 Won hizom dozhe leta.
 Boh so mnu je a wodzi mje!
 Hdze rjenschi troscht je na bwece?
 S nim minu bo wsche strachi.

Boh je moj Woczez psches Khrysta,
 Kiz sa nas je bo podal;
 S nim won mi wschitko hnadnje da,
 Je kozdy hrech mi wodal.
 Ssyn Boze dzeczso psches weru!
 Schto netko traschi wutrobu?
 S kwe Khrysta mer mi kczije.

Schto chyzl mje netko wobstorzicz?
 Sa psched Bohom bmy prawy;
 Schto k heli mje chze satorczicz?
 Moj schit dzel kschiz je krawy,
 Na kotrymz Khrystu wumrjel je
 A psches njon dzeschje se bmyercze,
 Bycz brednik pola Wotza.

Dy wulka lubosc njeskaja,
 Schto twoje plomjo hafnje?
 Stysk, horjo, staroscz, khudoba
 A schtoz nas tyschi czafnje —
 To wot tebe mje njedzeli,
 Hacz junu potidu k sboszosczi,
 Hdzez tebe weczne bledzu.

D sboszna wescoscz s wufoka,
 Dy do mnje radoscz lijesch;
 Mi s tobu wyska wutroba,
 Dy moje rany zijesch.
 Duz niczo dzelicz njemoze
 Mje wot Bozeje luboscze,
 Kiz je we Jesom Khrystu!

K. A. Fiedler.

Sa znjenskim wosom.

Surf: „Namo, ja bych tola rad wjedzal, hacz maja czi ludzo wopravdze prawje, kiz jeno do pschirody werja?“

Nan: „Schto dha czile ludzo hu?“

Surf: „No, to dzel ja pschezo tak blyschu, hdyz ras do bwea won pschindu. Tam kebi lubeho Boha s zyka wjazh do huby wsacz njewerisch, to dzel bo jenemu hnydom wufmaja.“

Nan: „„Dawaj bo smetom wufmewacz; njestara s bo wo to, schtoz ludzo recza.““

Surf: „Haj, jeneho pak tola hriebje, hdyz czi tak po porstach kem licza, so bo pjeczsa wscho w bwece tak zyke wot kebe kameho wjerchi, a so je to pschezo tak bylo, a so my zaneho Boha njetriebamy, so hu czlowjekojo mudri doscz, bo kamych wodzicz a kebi ziwjenje rjane czinicz. Hdzy tam potom tak stejisch a niczo prajicz njemozesch, — ja njewem, dha bo jedyn tak hlupy bycz sda, chyzl rady neschto prajicz a tola njemoze.“

Nan: „„Njetriebasch tez niczo prajicz.““

Surf: „Haj, hdy bych ludzo netko wopravdze prawje meli?“

Nan: „„Houbuj bo, tajke neschto prajicz! S temu hischje tudy, sa znjenskim wosom.““

Surk: „Nó, šhto dha ma žnjeński wós s tym čžinicž?“

Nan: „„Šhto ma tón s tym čžinicž? to čžu cži prajicž, Surko! Wěsch hiščęze, kať hmoj šandženu našymu hromadže na polo won jěloj? macž khoru doma ležęsche a žadyn čžłowjeť nje-myšlesche, so wona šašo wotkhoru. Wěsch hiščęze, šhto ja tehdy prajach, hdyž mój hromadže ša pľuhom džęchmoj? Ša prajach: Surko! čžim hľubšcho pľuh w semi dže, čžim rjenješči je pľód. Tať je tež s naščej wutrobu. Čžim hľubšcho Bóh tón šnješ se šwojim horjom do njeje rje, čžim rjenješči je pľód naščeho džaka, hdyž je horjo nimo. Wěsch hiščęze, hdyž potom domoj pščińdžęchmoj a khorosčž čžyšche macž štoro ščónzowacž? Tehdy nješkmóji šo t pščiřodže modliťoj, kotraž šo pščežo wokoło šebje wjerčži, ale šmóji šo t naščemu Bohu wołaloj, šmóji pšched Šbóžnikom na tolena padnyťoj, kotryž khorých wuštrawja. Wěsch to hiščęze, Surko?““

Surk: „Šaj, nano, ja to hiščęze wěm.“

Nan: „„Nó, kať dha je to dženša? Šdyž domoj pščińdžęmóji, ma macž khoręj hotowy a butra šteji na blidže pódla lubeho Božeho kľěba. A khoręj je wona šama warila, butru šama džękať a kľěb šama pjekť. Šdyž na to špominam, kaťka wona pošlednu našymu bę, t wuhafņjenju, a kaťka dženša je, čžila a čžerstwa, dha mi je, kať by moja wutroba žnjeński wós byťa a kóždy šnop na nim džak ša hnadu lubeho njebieškeho Wótza. Njeje tebi tež tať, Surko?““

Surk: „Šaj, nano!“

Nan: „„Duž daj ludžom rěčęcž, šhtož čžędža.““

Spokoj šo!

(Spitta.)

Psalm 42, 6.

D kať hušto je mi štworit
Našch šnješ khwilki špodobne;
Kať je hušto, hdyž bęch škhorit,
Rany šhojil bolosne!

D kať hušto je naš kšewit,
Wěsche tužny tu našch kľód;
Kať je pomozny šo šjewit,
Šetręwšči nam s čžola pót!

A kať dolho dha wščať traje,
Duž je dołonjany čžakš;
Šdyž Bóh šprawnu žadosčž šnaje,
Š hnadu t šebi wosmje naš.

Nam'šamy šo w kraju wótžnym,
Niz wjaz' w šukni dróharskej;
Ně, po pucžowanju špróžnym
W krašnej drascže njebieškej.

Njedyrbjaťo dušchi šłodžicž,
Šdyž šo čžišche, šwólniwje
Da wot ruki Wótza wodžicž,
Kať to jeho hnadu čže?

Ššy šo, wutroba, jom' daťa,
Wščitko t šbožu tebi je;
Čžakaj, khwilka je wščať maťa,
Čžakaj, kať Bóh wuwjedže.

A twojej šbóžnosčži cži šłuži
Tež to hórke, najčęžęsche;
Nješšy přeni, kiž tu wuži,
Šo kščiž žohnowanje je.

Hušto nahle, džitwne pucže
Wěrijazym šo poľaža;
Njem'žęsch hičž je, dha cži rucže
Šnješ šam pšches nje pščępomha.

Čžęhń wščať šwěru pucže twoje
Tam do kraja wótžneho;
Pščežo šbęhaj wóčžto šwoje
A horam hnadu wysche šo.

Bješ stracha a bješ bojosčę
Dale dži pšches puscžinu;
Wěsch, šo wrota lubosnosčę
Pščežo wotanknjene šu.

Surij Bróš.

Šilža a Mikławšch.

(Šofracžowanje.)

Š woprědka Šawšchnitež Šańža, burowa mandžęlška, s tym špokojom njebę, šo bę jejny muž tutu zusu holžu pščištajil. Wona jeho wuškwari, šo bę jej tajku horđu a po šdacžu njeńni-čžomnu džowku na ščiju pójšnył. Tež cži druhy čželadnižy hrosnje na nju hladachu a šo kať kury šadžeržachu, hdyž někaťki zusy pťak do jich dwora pščilecži.

Wóršy pať Šawšchnitež Šańža s wješęłosčžu špóšna, kaťka wošebna a dobra džowka Šilža je. Ša wščitko, šhtož mějęsche čžinicž a džęlacž, s wubjernej wuštojnoscžu a wuščitnosčžu wuwjedže, rada bje-wščeho kaťanja ša wščitkim hladasche a s čžichim ponižnym waščnjom wščitko džęło wobštara. Šo pať je kóždej burowžy jara witane a lubo, hdyž šama wšcho wopomnicž a ša wščem hladacž njetrjeba, doľelž dže žana lohžy tajku holžu, wošębje w něčžiščim čžaku, njedostanje, na kotruž by šo špuščęcžę mohťa. Šilža pať bę jena tajka, kotraž po ščtwórtej kaťni rada šłužęsche a mějęsche hušto wščitko hižom dohotowane, přjedy hacž bę jeje knjeni něšhto wo tym prajika. A temu wona wot wjele rěčžow njebę a s nišim žane towarštwo njedžeržęsche. Tež se šwojimi šobucželadnikami wona wjele čžinicž njemęjęsche. Wóšny wotrocžkow, hdyž s njei někať žortowacž špřtachu, wona tať wotpofaša, šo šebi žadyn wjazy nješwěri, šo jej bližicž; a holžam bę wona we wščem šłužobna a jim pšči džęle pomhašche, haj hušto to a druge, šhtož bęchu šabnyłe, ša nje se šwólniwoscžu ščžini, tať šo bęchu jej wščitžy dobri.

Šo tym, šhtož šmy wo Šilži a jeje pščištajnym šadžerženju tudy prajili, šo džitwacž njemóžemy, šo šebi wona pošne dowę-rjenje šwojeje hospošy nadobu. Ša ju we šwojim domje ša přenju džowku postaji a jej wščitko džęło, kotrež šo jej šamei wobštarcž nječhasche, pščewoštaji, a hdyž bę jej wutroba ras čžežka, jej wščitko pščęčęlniwje wuškorži. Šeno teho dla šo wona na nju hnęwasche, šo dowęrjenje s dowęrjenjom nješaplacži. Burowa bę wščať jara rada wjedžika, šhtó Šilža je. Duž šo ju napošledk šjawnje wo-prašča, s wotkal je a to, kať žony waščnje maja, pať s pščęčęlnymi pať tež se šwarjaznymi šłowami. Šilža pať na to ženje ničžo njewotmolwi, ale s někaťkim šdychowancžkom do boka džęšche. Šola naš by wščať wona wotmolwjenje dacž abo šwoje domšte wo-piřmo abo šwoju šłužbnu knižku pofašacž dyrbjaťa; pošizaj by šo bóršy do teho tyťak a njeby šo jemu ničžo šamjelcžę mohťo. W ščlesňnsčich horach pať a na čžęščich mješach njeje to tať šč, kať pola naš. Šdyž šo něčhtó s měrom a pščištajnje šadžerži, dha šo žana dušča wo to nještara.

Šunjež šo hospoša hnęwasche, šo to, šhtož by rad wjedžika, wot Šilže nješhoni, dha tola wjele do njeje džeržęsche. Šdyž na witi, hđžež žony kóždu šobotu kľodža, njemóžęsche abo nječhasche,

dha pólka Hilžu, so by tam butru a jejta abo twaroh pschedała a, sčtož so do doma trjebasche, jako kfofej a zokor a teho runja, kupika. Hilža wschał tež wschitko nanajlěpje wobstara a w prawym czaŕu domoj pschińdže. Wona so nihdže njesadźeržowasche a ženje do žaneje korežmy njeńdžesche. Tež na pschaju ani na reje, hdžež febi mlodži ludžo kwoje swjehelenje pytaja, wona njełhodžesche, kaž wjele ju tež hólzy a holzy k temu nusowarž a narěčecž spytachu. Pschi sapocžatku febi cži myšlachu, so drje so wona jeno klubu wobara, ale hdyž widžachu, so so wona tola na žane waschnje narěčecž njeda, ju na pokoj wostajichu. Psches to wschitko febi Hilža mjes ludžimi dobru khwaltbu pōzcziwosče dobu. Běchu pał tam wo wšy a we wokolnosči mlodži hólzy, kofsiž sa rjanej a dobrej njewjestu pytachu. Někotři drje pschi tym na samoženje a kruč pjenjes hladachu a chyzu, kaž so to pola naŕ hiščyže dženš-nišchi džen stawa, wscho na dobo mēčž: rjanosčž, dobrocziwosčž a bohatstwo. Tola snate je, so tajzy nawoženjo jeneje myšle nje-wostawaju a so so jich wutroba pschi tym, hdyž na ženitwu kłodža, pschemēnja kaž schleńza, kotraž na wjedro pokasuje. Tak tež Hilža, hačž runje bē khuda a mjeswoczi rjana a we wjedženju hospodař-twa derje wulhwalena, doščž lubowarjow namaka, kofsiž so sa njej praschachu, sa njej kłodžachu, so i njej do rēčow dawachu pał na kemschazym pucžu abo hdyž na wiki džešche abo hdyž mōžachu ju hewał nadeńcž. Hilža pał wo žaneho njerodžesche; wona kōždeho i pscheczelnym słowom wotpokasa abo jecho, hdyž ju na pokoj nje-wostaji, i kručym słowom wottraschi.

Mjes tymi, kofsiž dobru a rjanu njewjestu pytachu, bē tež mlodhy bur tamneje wokolnosče, kiž na wulke samoženje njełhadasche a hladacž njetrjebasche. Wón bē sam doščž bohaty a mējesche wot kwojeje maczerje schwarne burste kublo. Pschi tym bē rjanu a strowy, k temu pilny a dželawy. Tón domjazu hospoju hižom dawno trjebasche a bē tež jow a tam pobyl, ale njebē žanu namakał, kotraž by so jemu lubika. Wón holzam njewērjesche, so ku kwerne a pōzcziwe a bē wo nich tak wjele šleho klyščał, so wón, hdyž tež so jena jemu sdašche, jako by kwerne byla, ju na mēšče sažo wopuschczi, tak rucže hačž wona i druhim pacholom pscheczelne słowo porēčža. S nēłajkej klužobnej so wón njeby rad wōdžik, tola Hilža so jemu wubjernje lubjesche. Wona mējesche nēšcto na febi, kaž by mloda knježna byla. To jenicžke bē, so ničto wu-hudacž njemōžesche, i wotkal je a sčto wona je. Žadny dživ njebē, so wješne žony a holzy, kotrež bēchu na nju sawistne, kaž je to wschudžom waschnje, wschelle wo njej wjedžichu. Někotre prajachu, so je wona nēłajki wulki hrēch wobeschła a kwoje nje-mandželste džečžo skōnzowala, druhe, so je wona mloda žona, kotraž je wot kwojeho hrosneho muža czełnyła, abo so je bursta holza, kotruž so starišchi k ženitwe, do kotrejež njeje swolicž chyzła, nusowacž chyzli, a sčtož bēchu febi žony hewał we kwojim lōštwije wumyšlile. Dofelž pał Hilža jenał pōzcziwa, ponižna a cžicheje myšle wosta, bēchu jej i wjetšcha wschitzy dobri, tež mlodži wješni hólzy a mjes nimi najbōle mlodhy bur Miklawšy. Žeho ležom-nosče mjesowachu i Sawšchnikež kublom a hdyž chyzsche ke mišchi abo do wšy hičž, dyrbjesche pola Sawšchnikež nimo, hdžež Hilža klužesche. Wōh wē, tak to pschińdže, so mējesche wón runje w tym czaŕu, hdyž bē Hilžu sesnał, wo wšy wjele wobstaracž a so, sčtož bē so prjedy porēdto stalo, tam husto po schcžezzy kłodžesche, hdžež wona njedaloko psched posleńzu kłodžesche, bērnny krajo abo schaty pōłajajo. S wopredla jej wón jenož „pomhaj Wōh“ prajiwšchi nimo khwatasche, ale sa nēkotry czaŕ stejo wosta a so i njej do rēčow da. Žejne pōzcziwe a ponižne waschnje so jemu dale bōle lubjesche, so bē febi na posleđt wēšty, pschistojnišchu a lēpschu hospoju njemōžesč dostacž, hačž tu. Tež Hilži so Miklawšy sdašche sprawnje smyšleny a pēłny cžłowjeł byčž, a to jej jara

derje cžinjeschy, so runje tón ju njesazpi. Wōdžecž bē, so bēschtaj wōhaj febi dobraj, ale dale wonaj njepschinđžeschtaj.

Miklawšy febi wschitku mōžnu prózu dawasche, Hilžu narēčecž, so by i nim na piwo abo na schleńcžu cžištego abo na reje do korežmy schła. Wona pał jemu to twjedže | sapowjedzi — a to jecho mjeršasche. Semu so sdašche, jako by so wona jecho hanibow-wala, a wón bē tola czełny bur, i kotrymž so wōdžicž by kōžda bursta holza sa wulku czełcž dđeržala. Wón jej wo ženitwe rēčes-che a so chže febi ju bracž, so trjeba jeno haj prajicž — ale wona se klyšojtymaj wocžomaj na njeho pohladajo jemu žane słowcžko njewotmolwi. Psches to wschitko bu Miklawšy hnēwny a kly, so febi pschedemsa, so so njecha wjazy sa njej praschecž, a tola sažo sa nēkotre dny jecho lubosčž k njej jemu žaneho mēra nje-wostaji, so i nowa pschikhadžowasche, so by i njej porēčžak. Sawšch-nikež Sańža kama, jejna hospoša, ju kwarjesche, so so tak klyšje ladžerži, a ju narēčecž, pytasche, so by Miklawšcha wšala a jecho njewotpokasala. Hilža pał tež tej ničžo na to njewotmolwi. Žej bē wutroba czełka. Někotru hōrku klyšy wona mjelcžo w kwojej komorzy wupłafa, nēkotru nutru modlitwu w cžichej nozy k Bohu pōžka. Wona bē Miklawšej wot wutrobhy dobra a hdy by so i nim klybila, dha wschał by sažo k sbožu pschischła. Som bē wona jeno klužobna holza a psches Miklawšcha by czełna bursta hospoša byčž mohla. A tola, hdy by so to stacž dyrbjało, dha by wona prajicž dyrbjała, sčto wona a sčto jeje nan je. To pał febi rjež njewērjesche, dofelž bē febi wēšta, so Miklawšy, hdy by to šhonil, wo nju njeby rodžik. Wona febi myšlesche, so budže so Miklawšy jeje hanibowacž, hdyž klyšchi, so je jeje nan wopily proschei, kotre-hož gmejna žimi. Někotra khuda holza so wješeli, hdyž bohateho muža dostanje, dofelž so nadžija, so budže kwojich khudych staršich podpjeracž a jim na stare dny dobrotu cžinicž mōž, ale džečžo nje-rodnych staršich dyrbi so bojecž, so tej nowe kwojbyje, do kotrejež stupi, hanibu njesčini. Hilža febi prajesche, so kwojemu nanej, hdy by so tudy ženiła, na žane waschnje njeby mohla pomhacž. A febi wona jecho njeby wsacž mohla, dofelž by wón jej a jejnemu mužej k wobcžežnosči a k hanibje byl, a pjenjesh jemu njeby daricž mohla, dofelž by wschitko pschecžinił a pschepil. Šlaj! to je to poklecže, kiž njełnicžomnych a njerodnych staršich trjechi, so woni niz jeno kamny so do hubjenstwa a nješboža nješu, ale tež kwoje džečži nješbožowne cžinja. Ach, Hilža bē jara nješbožowna. Wona by kwoju klužbu rad wopuschcžila a so druhdže pschistajila, hdy by so bojecž njeby dyrbjała, so budža ludžo wschitko šle wo njej rēčecž. Nikoho wona njemējesche, kotremuž by kwoju srudobu a kwoje po-tajne myšle domēricž mohla. Wschitzy ju sa hordu dušchu dđeržachu a sa jara wobožnu holzu, kotraž njewē, sčto chže, a jejna hospoša jej druhdy rjełny, so febi myšli, so je nēłajki jara hrosny a hrēšchny skutk wobeschła, kotrehož dla wona kwoje mjeno samjelcži.

(Pschichodnje dale.)

Wschelake i bliska a i daloka.

— Wješela powjescž je k nam do Kalez sańdženy tydžen pschischła. Hdyž mējesche nascha schula nētko thoch nēmskich a jeneho kersbsteho wučerja, je so skōncžnje prōzowanjam poradžiko, so je wschnosčž postajila, so so nētečiči nēmski pomozny wučer Schiffner 1. oktobra i Kalez do Gotmarsdorfa pschepadži a na jecho mēsto tam pschewwazy kersbki pomozny wučer Hocker so do Kalez psche-padži. Wōžarowacž je, so so kersbzy wučerjo i zyła do nēmskich schulow scželu, hdyž je pola naŕ Šerbow tajka wulka potřeba.

Cžischczersti smył: W thērluschu, na 131. stronje tydžen-scheho cžyžta wocžischcžanam, ma 1. ryncž 3. schucžki takle rēlacž: Hdyž we cžēmnyh dōle kłodžu, atd. F.